

۱۳۸۴ / ۲ / ۲۲

کتابخانه

کتابخانه آستان قدس
 اسم کتاب: رساله نایب در عماد و نور محمد باقر
 مصنف: محمد زکریا قزوینی
 مؤلف: محمد زکریا قزوینی
 خطی: نستعلیق
 جایی: ...
 سال چاپ یا تحریر: ۱۳۷۱
 عدد اوراق: ۴۹
 جزء کتب: ...
 شماره خصوصی: ۲۳
 شماره عمومی: ۱۵۰۷
 شماره قبض: ...
 واقف: ...
 تاریخ وقف: ۱۳۴۴
 طول: ...
 عرض: ...
 شماره صفحات: ...
 ورقه‌ها: ۳۴
 تاریخ: ۱۵/۵/۸۵
 شماره ثبت: ۶۴

۷۲/۲۱۰
 سال
 احمد طالبان

صدق بر آن پیدا کنند ^{نشد} باید با هم قسم اداست ^{عزیز} و عمر با هم قسم نذرند ^{نشد} آنکه ادا کنند ^{نشد} این و در وقت بعد در آن نه ایستیم ^{نشد} عزت نام هر چه ادا است رجب ناقص است
یکدست نظارن تقصید نماند که خواند فرمود اداست ما ابقرائن ^{نشد} لک ^{نشد} در عهد و اداست مخالف قرآن را قبول نماند و هر چه حق است که است ^{نشد} نماند آیات قرآن را نفی
و اداست را نفی و بدهر است ^{نشد} خداوند مثل همه ^{نشد} (زن در درگاه و نهی) ^{نشد} مکلف با هم رفیع زیرا که هر چه حسد و عصب و جدل نظام است ^{نشد} که باید کردی
بایم شغل و در این راه رست بکنند و پس اند که آنها عالم و فقیه ^{نشد} اند و گویان ^{نشد} تنها در امور دینی راجع نمایند چنانکه صفوان ^{نشد} آن ^{نشد} سرفیض (و در دلفی و در فرق طایفه تقصیر و

این است
ایستاد نظران نفیضه اند که لا یجوز و معنی آنست که باید ان به طبقات روانی آتش باشد در مقام تراض بصیرت نیز آنها مایلند و در مقام تراض آنها را کمال است - هرگز ن در هر چنانکه آمده اظهار مصمم فرموده آنچه از این کتاب الهی است عزیز نماید باید ان به بقعه که حکام حدیث نام است باطل است و کدام خاص یا بقیع در دنیا و بشهرت بعضی نیست

اولاً حاصل یہ ہے کہ اس میں ایک ہی قسم کا لفظ ہے۔
اس کے نظر سے یہ ہے کہ اس میں ایک ہی قسم کا لفظ ہے۔
فقہ ہندو

قصه بدار
رجی از این ص به بصیرت از راه کرده است از روی جهل گفته اند که ما هر چه در قرآن است بان عهد خدا هم نگو و عین همان عهد خدا را در حق می بینیم چرا که گفتند
حسبنا کمال الله زینا کرد و بعد از او دیت به طریق و آنها را بجای خود اندر

و اینها هم نفی است. اند که هر حرفشان از مخالف گفتار سبکتر است. و صیغه یعدیه هم است. زیرا که همه علی شیه یعنی نقل کرده اند که اینها را از خود
اند که با کمال فصاحت این کلام به این نظر است. یعنی هر حرف از این کلام با یکدیگر میسر است. و هرگاه با یکدیگر میسر است. و هرگاه با یکدیگر میسر است. و هرگاه با یکدیگر میسر است.
بمعنی که هر حرف از این کلام با یکدیگر میسر است. و هرگاه با یکدیگر میسر است. و هرگاه با یکدیگر میسر است. و هرگاه با یکدیگر میسر است.

و اینها تقصیده اند که در قرآن تقدیر الحکم نیست بلکه در قرآن کلیت است از آنکه فرموده اند بخوانید و تقصیر داده من از منجم در حرکت
و جبر و انرا منسوب است به حرکت و همچنین نماز و غیره در چهار رکعت بخوانید و همچنین سوره یوسف را از آیه اول و کذا و راجع و ذاکراه و روزه و غیره

و بعد از مدت و حدود و عقود بکافیه رسیدند و چون کرده به بیان رسول خدا که فرمود (اینها را بنام رسول فخره یعنی هر چه بنام او در آنجا مقرر باشد)
و منبر اگر چه بعد از مدتی مع رباب علم و عزت خود از محبت اهل معرفت فراموش و فراتر سالیان از دست سلفیه فسخ میزد
خداوند بر هر که در حق او شکی نیست و او را در هر حال که خواهد و در هر حال که خواهد و در هر حال که خواهد

صلوات بر او کرده که بر حق باشد پس باید مردن بعیرت در حق نهاده باشد اینست که سه اند از او گوید کرده اند غذا که هر مرد و دهم چهار
میدانست ساقش را نه نم که بعد روشن شود که اجتهاد در زمان پیشه همانا هم کتاب گوشت است و در حجت اینها بنا بر آنست که پیشه آنست
بعضی از علما گفته اند که در حق است این خطه که در او درشت در تمام تر حوض حکم در صورت تارضیح در حوض روحی عالم در صورت و حقیقت

دولت میکند و این ایشاه است برای اینکه در نوع تنازع در برابرش یاد و محرومیت که مورد رویت است و در اختیار نیست ناچار باید
یکی را اختیار نماید و فرقی که می دلخواه خود را اختیار نماید پس امام علیه السلام بر فرض اعتبار رویت ائمه چنین را معین فرموده
که بقول او هر چه عذر نمایند

بعض نقید اعلم وجب باشد و باید عقیر خوانند و حکم نماید و اگر عقیر خوانند خود باید معنی
البته نقید اعلم خواهد بود و اگر عقیر خوانند و حکم بکار رجوع یا هر جزه نقید و نقیش اعلم آنها را لازم نیست پس از عقیر خواند

که جسم باطنی بر او عمل خواهد نمود چنانکه در سایر امور هم محتاج به این چیزه (ص) در امور دینی یا دنیوی (ص) باشد بمرکز عقول خود را بنماید
و بموجب تفقید اعلم در سینه تفقید اعلم خوشتر دوری است

(نصرا دل در سائت نقد) حرا دل

مندی بجهاد

م ۱۰۰ برابر تکلیف لازم است و در جهت تخصیص علم با حکام دینیه و دوز و مبتدا به خودی که احادیث گزیده علاوه بر دوز و قرآن و عقل نیز
معنی را دلالت نماید م ۱۰۱ تخصیص علم با هر قسم است یعنی آنکه از قرآن و احادیث بر پایه سیره و تکلیف خود انحصار داشته و این را بر وجه
که مردم ممکن نباشد اگر خدا باین تکلیف فرماید نظام عالم بهم بخورد در اثر آنکه رجوع کند به احکام امریه و از دوز و قرآن و احادیث
مستور و در دوز و حکم تفهید نماید مستور او وظیفه امریه خود را انجام دهد و همین است معانی تقبیل و لزوم جمع آن عقود و تقدر دولت نماید و هر که کفایت
سدیه خود را با عقود و حد آن خویش را جمع نماید میفهمد که خداوند تعالی امر را در دوز و قرآن و احادیث و تکلیف غرضی که باید تکلیف
خود را از قرآن و احادیث تفهید زیرا که این را علم و عروج و عروج است که باید کرد و این در همین بار این وظیفه خود را
قیام نمایند و دیگران باین وجه تفهید و آنکه سیریه و فلا فلا نفر من کل فرقه طائفه استفقوه و الاموالج باین معنی است و میفهمد

م (۳) که اگر می‌تواند در سینه یاس مبی تعقیب خود را بنام برسد بطور احتیاط و بعد با احتیاط نماید و در هر وقت احتیاط را عالم نماید البته مجرب و گفته خواهد شد و عمر و نقیر بحسن احتیاط و ایستادن نماند نماید م (۴) عالمیکه بان در حکم دینیه رجوع نماید باید از درود سیزده صبح بسم تعالی و در وقت خواب

باشد زیرا باید بطوری باشد که هرگاه در روز سنوئیت سئل شود که چرا با این ترتیب رخ را نمودی در جواب بگوئی که خدا را خودست
بیان عدل و حکمت خودت بپوشد و هر در آنکه نظر کند بوی که احکام دینی چه فوایدی از دلش بر آید و احادیث معتبره بفرستد و در مقام عیال غنی نعم و حکام دینی خود را

[illegible][illegible]

و اما عاقله و کسی که فکر را نسبت به دیگری رجوع نموده (۷۴) موضوعات خارج از نقد نیستند و فی نفسه که هر جا که مدعا به نفس خود ناپاک باشد و جای دیگر که مدعا به نفس پاک است و لا یشی ملاحظ آن را نیز باید بلکه خود و نفس پاک یعنی مدعا خودی باشد اگر تعین دارد مدعا به نفس است

ثابت دادند احباب انجمن بیت رسول را که خدای تعالی عالم با حکم و تدبیر از او در دستش را بر سر او بماندند و انکارشان را در این تقوی و عدالت بماندند و نفی
نیت یکنواختی با شخصی معین نکردن بلکه از هر که از آنها هر چه نماید و قول او را که هر چه خواهد بود بر او در دستش بماندند و در صورتیکه آنها جامع از آنها
باشند کافی در خون آنها باشد (۹) آنجا از دستش عقوبت و در حقش قصه نمود آنست که هر چه در عالم از او طریق است از او از او در دستش بماندند و عدالت

و چنانکه بقا بر تقلید مرتجع است (۱۰۴) و در صورت عدم علم با حقیقت عدم علم با علم جریز است هر یکی از اینها که

دار از اهل باند رجوع کردن زیرا که نه در آیت قرآن و نه در تفسیر معین شده باید با علم رجوع نمایند و نه قطعت عطف و در بیان علی الزامی نماید که در دیگر
موصورتی باید با علم رجوع نمایند بی در صورت اخذ ف و امکان قصیر اعم هر عقیده دارند که عقود الزام میکنند باید بر روی با علم نحو و

و این عقیده بر آن است که در صورتی که در اول آن علم مخالف با قول اهل لڑکگی متفق در مخالف اصیاط و مخالف شهر باشد با آنکه
مکلف است بگویم که چنانچه در آیات قرآن و احادیث شریفه عینی نشده که باید علم رجوع نماید و اگر لازم بود البته باشد که در وقت و بطلان عالم ثقة در
رجوع نیز مورد فلذا بر آنستند امر یا مصالحی دیگر رجوع با علم واجب گردید

مسئله ۱۱) بر فرض رجوع با علم واجب باشد بصورت امکان تنفیص مخصوص است در صورتی که چنانچه قریب بهم در علم باشند تنفیص اعم از آنها بیاثرش قریب باشد در صورت عدم امکان هم قریب باشد که تنفیص با هر یکی از آنها رجوع نماید

سند ۱۳) برادر اعظم کسی است که عالم کتاب اله و احوال دینش زینیه باشد و دفعش زیر تر باشد نه اینکه مطابق کسی که در کماله و در فهم آنها نه باشد زینیه رحمت گنیده باشد - همچنین کسی که زینیه اعمال نکند در تقصیر برادر علم اجمالی برادر

کتابخانه

مے دہی است ضای آن کہ زخمی اند کہ آن ک نجید و در تقیہ معتد بہد

اصحاب یا بر آن نه زیرا که احراز مراد و طیفه فقیه نیست و در یکی را رجوع با و در دیگری نیست و آن را به این معنی در آئینه در ضمن سیر
 وضع داده خواهد شد (۱۳۲) هرگاه عالم یا اعلم در استدلال احوط را در حق خود با این معنی که فقهی ندارد گفت که احوط این است جایز است
 در این سبب بگری رجوع کردن زیرا که مندر احوط در هیچ موردی نیست مگر در این حکم است که پس بگری که میداند رجوع نمیکند
 و این مطلب هم ناکفته ماند که سبب تفتیه در بسیاری از آن به سبب تفتیه در حق خود است و این هم مانند سماع و علم و در حقیقت نوشته اند
 شاید با این رجوع در سبب تفتیه در این سبب تفتیه در حق خود باشد و در آنها بقیه رجوع نمیکند و آنکه آنها را از سبب تفتیه دانسته اند در هرگاه از این
 مقدر در آید مقدره یا در احوط تفتیه با صد آن است و نیزه بر این معنی است که در فطرت خداوند تعالی گفته است و این معنی است
 و چون تفتیه در حق خود است و چون تفتیه در حق خود است و چون تفتیه در حق خود است و چون تفتیه در حق خود است و چون تفتیه در حق خود است
 و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 (۱۴۲) بدین حال بقا بر تفتیه است جایز است و فرق نمیکند در این سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 بر این مبنی که در آن در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 تفتیه نمیکند و اگر نه خود سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 در این سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 بقیه سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 که قرآن و احوط و فطری و اگر کسی در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 پس عاقل و خطایم هرگاه کسی از ذکر حلال است و در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 ذکر زنده باشد عاقل و خطایم هرگاه کسی از ذکر حلال است و در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 آیا زنده که چون ذکر شرط فائده میداند و آیا بعد از ذکر است و در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 آید این را نیز فرق نیست و در خصوص رجوع به هر ضریف در الفاظ عقده بقا آن هر ضریف یا در آن او به دار است که گفته اند فرق نیست

(۱۴۱) مانند ای کینه در احوط تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 خواهد بود و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 بهر دو سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 و در احوط بسیار پیش است
 (۱۴۲) خداوند تعالی بدون اتمام حجت و بیان حقا بقیه نماید و با این معنی قرآن و احوط تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 که آنجا در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 حکم است که اگر کسی در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 که این هم در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 (۱۴۳) در احکام شرعی و غیر شرعی بدون راجع به اصل و ادله و بر این مبنی است که آن هم در قرآن و احوط تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 (۱۴۴) هر چه پاک است که این سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 رسیده است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 (۱۴۵) کسی که هر یک یک چیز در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 حلیت و طهارت را در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است و در سبب تفتیه در حق خود است
 طهارت یا احاطه با کلیه رجوع نماید
 (۱۴۶)

ص ۹۹

(۱۷۰) خون در دماغ در پیش بایدن باز از عیب ندارد و صحت با بصیرت (یعنی) میگوید هم هیچ نماند میخواند که دست را بکشد گفت
جواب داد خون است چنانچه از تمام کوفت و شکستگی و جراحت دارد که در پیش سر تو خون است فرمود و نه ما دارم نادانید خوب نشود چه خود را زنی
در صحنه دیگر شوال کند از روی که قروح در دماغ دارد و به ساین بر از خون و دیگر که است و به ساین شربت است هم ششم علی بهم فرمود
در همان به ساین میخواند و فرموده در دماغ چیز نیست و در دماغ دیگر فرمود فرمود که خسته شود و خون قطع شود
X در این صحنه گفته که در این دماغ خوب نشد خوش باز از عیب ندارد و مقید نیست که از آن آن عصر و دماغ و غیره نکند و این
هم چنین مقید نیست و همیشه در این خون باشد و از روایات دیگر بطور وضع خلاف اینها گفته اند گویند عمر بطریق هر دوایت
عیب ندارد X در این دماغ مقید نیست و باید آن دماغ در پیش برسد بآنکه پس اگر که در این دماغ مایل باشد چه در دماغ هر چه در باطن عیب دارد
و اعراض هادی عصبه و طیفه گفته و در مقید نیست پس خون و اسرار اگر خون دماغ یا در گویند عصبه دارد اگر گویند باید نشسته شود که اگر عصر و دماغ باشد
بعضیه نبه و از آنکه در عصبه دیگر حرکت نیست که دماغ صحنه می کند

سکرفت

[illegible]

۱۰

در این کتاب فرموده است که...

(۱۲) در باره فرموده است که... (۱۳) در باره فرموده است که...

(۱۴) آب اگر که بکوشند پیش از آنکه...

(۱۵) آب اگر که بکوشند پیش از آنکه...

(۱۶) آب اگر که بکوشند پیش از آنکه...

(۱۷) آب اگر که بکوشند پیش از آنکه...

(۱۸) آب اگر که بکوشند پیش از آنکه...

در این کتاب فرموده است که...

(۱۹) بعضی علی و بعضی در باره...

فصل در احکام نجاست

(۲۰) کسی که نجاست را بر سر...

(۲۱) اگر کسی در آنجا...

(۲۲) اگر کسی در آنجا...

(۲۳) اگر کسی در آنجا...

در این کتاب فرموده است که...

در این کتاب فرموده است که...

دست میکند و در اینجا که دولت نماید صوابی سرخس ناز میخواند و عو ناز خواند سند آنها صحیح و معتبر است و در کتب و کجودام بطور خوبی است بجا آورده
میداشود فلذا اختیار این قول صوابی سرخس ناز خواند اقرب است

(معه) با یکدیگر نباشد بلکه متوجه شد مانند عرقین متوجه دود است و کلام متوجه عیب ندارد که ناز خوان در بر داشته باشد چنانکه اخبار استقصیه مرصحا بر این معنی دلالت دارد و از جهت استقصای آنها و علی بن ابی طالب علیه السلام است

(۱۴) محمول چه ستر و چه غیر ستر آن دیر نایم هر متغیض آن بطور نماز است و بعضی از اصحاب بر این اند که عیب نیست باید
دیر صریح شود در احادیث کثیره روایت شده قرآن است و خداوند تعالی ناقض عدل و حکمت هر دو را بیان نموده است

[illegible]

(۸۶) هرگاه محمول در جمیع کسبه غیر از این باشد و نیز وضع نماید که نازبان محمول بحسب درست نیست و تقاضای اجالت برائت صحت ندارد

(۸۷) هرگاه محمول در کسبه باشد که بجز از نازبان در کسب دیگر نماند و در آن نماند و در آن نماند و در آن نماند

(۹۲) هرگاه محمول عینه باشد در ضمن عین که به عبد بن جعفر است و میگوید که بیرون است (منقول کرد آنرا بیرون است) بدار بر آنکه نماز خواند با و فارغ میگردد
در محمول فرقه عین ندارد هرگاه مذکور باشد و در سند در سند باشد

(۱۴) هرگاه لباسی که ساتر نباشد از میته باشد در صمیم اجزای غیر واحد (یعنی از چند قطعه از رویان) درگاه ششم به نظر می آید که فرسو

نارنجی آن بدان و در بدنه آن لایق است اما بدانکه بعد از مرگ از بیرون در نیمه بر طرفی آن عدم جو از سفید و سیاه
بی از نوته ایست که عیب ندارد و در نوته مذکور از جهت اعراض شهر علی و از آن و مخالفت با دوام صمیمه باید طرح و تامل شود

از تقدیر بود مراد می شود

(۱۱) در روایت ابی حفص در کتاب ششم ۴۵۸ منقول می کنند از زینب که برای او مودودی است و بغیر از پسران لباس می دارد و آن مودود بر آن بول می کند

چه کار کنید فرمود در روزی یک مرتبه فرموده است ای مردم به سینه اضعیف است و کف سینه را با عسل بزنید و هر کف میکند که در آن وقت در دست شما نباشد عسل را که در آن عیب ندارد و بعد از آن روغن و صابون را که در دست شما نباشد و در دست شما نباشد

ضمیمه اگر چه طبعه و کشف نمود و در صورت یغیر و مرج در غیر آنها نبود خوب است اگر چه این صفت و طبع نیست
 x در مورد فرق میان مرکز و پرت نیست چه که همه آنها شمول دارد x و بعضی از کلمه در فهم و فرق ندارد میان در و پرتان چه مبرر است

چونست جره زیرا که هم در دست اهل انبیا شمول دارد چه که در رسول هم طرداع نیست لکن در انبیا نیست همان او که یک برسان در بار بودی

کبریا میگفت در عبادت بهر اشیائی که دارم و آنچه را در کمال میست فدا کنم در غیر از آنکه در خود بر حق ضرورت باشد هر چه
در عزیزان بگویم معوض بهتر است

(۲۴) در هر جا که نماند بداند مالش را بگوید و مالش را عوض کند و مقرر باشد که با بدن خمس یا با بدن خمس نماید بخواند نماز

صفت اوله قطعه از کتب - هفت ماه در روز یکشنبه

(۱۳) در حدیث صبیح آمده است که هرگاه کسی را باین برساند که پادشاه به کجای میخیزد فرموده در هر روز نماز خواندن کند و نازرا

حضرت میفرماید که هر کس در حدیث قرآن و سیره ائمه اطهار و اهل بیت در یکی از آنها بیگانه باشد و از حق دور شود و از حق دور شود و از حق دور شود

و اعطاهم من حيث لم يحتسبوا واعد لهم ما كانوا يكرهون

(۱۴) در صمیم جمیع حلقه هم پرسید از خانه منزل صراقت بآنها نرسد و دل بول رسیده و از خجاست بر آنها خفتند آید ناز و در آنها خفا و نیکو
زانیکه خشت گریه و سرور و بی و صدمه زاره و غیر آن و دولت دارد بر کشته پاک که ناز و نگر از غیر ثابت گریه در تن نیست و در تن هم گرد و رفته
بر خفته و بیاد دولت کشید یا محمول بر گریه است یا سطر و ح است چکه در عجب رسد آینه روایت سلفه نشینند و عدد و از این خفته سحر در اجبار و
و ناز و می پند و در ناز و ایم صراحت سحر بنایم و گوئیم باید راضی سحر پاک بسند چنانکه جمیع از می گفته اند زیرا که گشت و در تن هم جمیع صراحت

(۱۵۲) عیادار رضا ان السلام فرمودند باید مسجد کاه پیشانی پاک باشد و زبکان عیادمانند عدد و تحقق اول و تحقق و نسیه و اربع حبیب و دیگران دعوی
اجماع بر این فرمودند و از تصریح حکمی که واضح اندک در این باشد و در دست غایب و بیان اجماع زبکان عیاد نسیه بلور از اسل مسلم اربعه و نسیه و سایر کانی است

✕ اصیر بر حسب اجماع ثابت نمند و اجماع هم چنانکه در عدالت بیان شد دلیل بر این است بر قدری نفسی است و شکی نیست در این که در این موارد هر چه در این موارد از عدالت است که بر آن صدق است باید پاک باشد و هم چنین در این موارد هر چه باید واضح که نهی سایر مواضع که در این باب است سر بر پاک باشد و هم چنین در این موارد هر چه باید

ماجن مهرمب ياروي دگر تر خست به ايران واقع سنگ در پا که بشه

(امعاء) البته ندانم که این دو کلمه جدا از هم است یا مجرّم به جاست یا نه. ولی کلمه در ریاضت تعدیه فرموده و صرفی در باره این کلمه

گفت در آیه شریفه مفسر این سرکار بخند پس مسجد حرام نزدیک نشوند در این تفریح فتنه میگو باید چه سخن مسجد حرام باشد از این آیه از آن
اطلاع که نزدیکان علی را و آل آن فتنه دارند است دانسته اند و در آن سند خفا که در سند سابقه بیان است که در این

x بد انگار که کسی مصیبتی که در منزل نماندند نداشتن صیحت است چه که نیز زنان نازک گردید و در صیحت در جب زری است بطول

X هر شخص یا نجس را که در جیب تنگ حرمت آن نباشد ولی حرمت آن نایم علی وجه تنگ حرمت و درین بقدر تنگی و گشادی

و در اینست فردی که در آن بسیار سراسر در یک شخصیت پیدا می شود و در هر حال نظر در این است که ذکر این خصوصیت ها را در
سیکس

(۱۷۲) احوال کثیره و دولت دارد در آن دهگاه چو خدای بخش خدای مهربان بود بخشش بی‌شمار

[illegible]

كتبه المصنف رحمه الله تعالى في شهر ربيع الثاني سنة ١٢٠٠ هـ في مدينة مكة المكرمة
 في داره الخاصة بشارع مكة المكرمة في داره الخاصة بشارع مكة المكرمة في داره الخاصة بشارع مكة المكرمة

[illegible][illegible]

الحول عن بدل على الحق

[illegible][illegible][illegible][illegible]

[illegible]

من مرسوق الى مكان فهو احق به بالمربع ايده (٥) اذ ان الزاوية والفضة ان استقلت في الرضوء او لم يكن مكان نفس الرضوء لم يهر
 استقل لها كان يرضى بها وادركها في هذا الكمال في الجلال ان الرضوء كان نفس الرضوء باعتراف ركنه استعمالها في حرام وبتعريفها في حرام
 وان الله يدع تبرئ الله من التيقين . ان لم يكن الرضوء في نفس نفسها استعمالها كان غيرت منها ورضاء به غيرت فان
 لم يكن ان في مخصصها فلهذا في مخصصه الرضوء كان نفس الرضوء ليس استعمالها حتى يكون حراما وان كان نحصا فيها فغير ان يقال بعدم
 صحة الرضوء لانه لم يكن كلفا بالرضوء حتى يرضى به ان يكون وضوءا فراغا منها ويجب ان فراغ فلهذا في الرضوء فيصنع الرضوء
 اعم من ذلك يعلم انه لو كان استعمال الرضوء مخصصا ليعلم وضوءه وشدته لجهنم من استعماله في حرام الرضوء
 فلهذا يتقرب به الى الله وانه كلفه انما هو اتهم به الرضوء ونفسه لو كان استعمال الرضوء حراما لكان الرضوء حراما في حقه وضوءه
 من تحريم الحرام ليس بجواب سيما اذا كان الله نعم انما ارتفع تركه في رخصته في الله تعالى فلهذا في حقه الرضوء ومحبته

(۸) در عبد الرحمن بن عوف بن عبد الرحمن قال لما بُعِثَ ان يتوضأ ، قال : استسفر فقال له الهذلي ينشر الثوب
وينشر به الرصير في الجنة يدركوزان يتوضأ منه ولبابه ، قال الهذلي يتوضأ الرصير في الجنة يدركوزان يتوضأ منه ولبابه
ان ياخذ غيره ويتوضأ به وخذوا الرادايه وان كانت فمذمومه حيث اسند لوجوده من هذا الرجل الرضي بالثوب او نصبت في سنده
وكن يدعوا من عنها لعمري ان من لم يمسح برأسه في كل وضوء لم يمسح برأسه في كل وضوء لم يمسح برأسه في كل وضوء لم يمسح برأسه في كل وضوء
افاه عليه السلام قال في آخره وان كان في مكان واحد في كل وضوء لم يمسح برأسه في كل وضوء لم يمسح برأسه في كل وضوء لم يمسح برأسه في كل وضوء
فدنا من حجره وادرسه على ان كان في مكان واحد في كل وضوء لم يمسح برأسه في كل وضوء لم يمسح برأسه في كل وضوء لم يمسح برأسه في كل وضوء
دند دها لان كل وضوء لم يمسح برأسه في كل وضوء لم يمسح برأسه في كل وضوء لم يمسح برأسه في كل وضوء لم يمسح برأسه في كل وضوء

(۷) نظریه‌های طه و تقه اگرگاه در وضو و غیر استعمال آلوده و نحو آن وضو و غیر تقه و استعمال آنها بشود مانند آنچه در آنها از آلودگی
زیرا که در این صورت وضو و غسل حرام است و باجماع تقرب کند اینگونه چنانکه اگرگاه نه استعمال آب وضو و غیر ضرر باشد
وضو و غسل صحیح نیست و اگرگاه وضو و غیر استعمال آنها نشود مانند آنچه غرض از آنها میگرد وضو می‌آورد پس اگرگاه آب
منصرف به آنها نباشد از آنها وضو و غسل بکار آرد و وضو و غسل صحیح است و اگر آنکه تکلیف وضو و غسل نه است بلکه در بعضی آنها
ترتیب حرام شود و اگرگاه منصرف به آنها نباشد مگر این که وضو و غسل صحیح نباشد و اگر آنکه طه با آنها نمی‌گردد یا اگرگاه اگر آنکه آنها
در بعضی وضو و غیر فایده (۸) اگرگاه استعمال آب ضرر باشد جایز نیست وضو و غسل و صحیح نیست زیرا که ضرر از غسل
در بعضی مقصود است و باجماع تقرب اینگونه چنانکه اگرگاه استعمال آب حرج باشد نه ضرر عین ندارد وضو و غسل و اگر آنکه غیر
حرج حرام نیست و در باب تخیض و شستن و این مقامات دارد باصط و وضو (۹) آب مستهلک در وضو عین ندارد
که چهار باره آن وضو گرفته شود اما مستهلک در نجاست آنها اقرار جواز استعمال آنست در وضو و غیر اگر چه احتیاطاً در بعضی موارد
در آب مستهلک در بعضی غسل چه واجب آنها یا مستی آنها جایز است استعمال آن چهار باره در وضو و غیر زیرا که دلیل بر منع ندیم

۵۲

در صورتی که استعمال آب مضار باشد و در آن وقت که ضرر از آن بیشتر از فایده آن است و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد

(٩) قاعده در شرط آب سرد در صورتی که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد

(١٠) در شرط آب گرم در صورتی که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد

در وقتی که استعمال آب مضار باشد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد

در وقتی که استعمال آب مضار باشد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد

در وقتی که استعمال آب مضار باشد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد

(١١) در شرط آب سرد در صورتی که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد

در وقتی که استعمال آب مضار باشد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد

در وقتی که استعمال آب مضار باشد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد و در آن وقت که استعمال آن ضرر دارد

المسد اب دس عشر دیکو زشت لک بجب غیر از اربع دیراه احد دیکو زشت لک اربع عار با مع حضرت زوجه . هانم صرف و موانع آن ملاصل
 المسد اب سب عشره ابتره دل سات اب غبه الم مع ابجب مرقه نه و نه اوینک فیض ان اثره و ایضا جها دی ای طعن او جب فیض جبهه مع طه قه قاله
 کله بش و مار سید البیوه رافق ملاصل صیف المسد اب نه عشر کفر قافه اب بجایزه الرضوه و نه فیض صیف المسد اب نه حکم اب سب الفراع و اب سب اب سب
 فی انصر قد سیر المهاد و در ده ماه فی الرضوه

راجا جاز است خبر کردن جب و جوب ^{در عاقل و فیه} در صورتیکه کس او را نرسد (۱۸) خبر در حال جابت غرق میکند در حالیکه از عراج جابت عیب ندارد و در
 مع لطف نازن حاضر خود در صورتیکه عرق کرده مدت بیاید بدون اینکه باو عراج کند عیث ارد
 خانه حکم کرد و در عیث عین حکم جاز است در صورتیکه در این جابت نیست و فوجم کند در اند غنر و بداد در غنر

(٢٤)
 ورجع ريت وجب وحدث به صفر وكان في ١٤ ما يقين منهم فان كان ملك قد صم فتركه في الظهارة اذ فيه ذوات يترتب عليه
 وان لم يكن ملك قد صم او استكره فاندوله تقدم بحجب لما مضى من الجواز غرضه نفي كونه سفر احد حجب وان لم يسمع خبره
 وحدث الصلوة معهم واما ما يقين احد من اهل البيت وكيف يصيرون قال لم يثبت بحجب ويد في البيت يتيم ويتيم الذي يرضع خبره
 فان اشرى بحجبه فرفضه وخسر البيت سنة والتميم للاخر جائز والاراد بالسنة فالتب وجبه بانتهى من عدم ادب الكتاب العزيز

(14)

[illegible][illegible]

(۲۳) استفاده در چهار احوال اربعه مع الفتح معنی ثابت و اما مقتضای احوال است که بعد از هر احوال در بعضی احوال
در بعضی احوال وقت و در بعضی احوال که در بعضی احوال معنی ثابت و اما مقتضای احوال است که بعد از هر احوال در بعضی احوال
شد بدین احوال بقیم و بدین احوال در بعضی احوال معنی ثابت و اما مقتضای احوال است که بعد از هر احوال در بعضی احوال
(۲۴) قال شریط استفاده احوال اربعه مع الفتح معنی ثابت و اما مقتضای احوال است که بعد از هر احوال در بعضی احوال
دو احوال فوکره معنی ثابت و اما مقتضای احوال است که بعد از هر احوال در بعضی احوال
اعتقالات فوکره معنی ثابت و اما مقتضای احوال است که بعد از هر احوال در بعضی احوال
و مستند و بیان احوال فوکره معنی ثابت و اما مقتضای احوال است که بعد از هر احوال در بعضی احوال
نکته چون اندک است و اما مقتضای احوال است که بعد از هر احوال در بعضی احوال
در بعضی احوال در بعضی احوال معنی ثابت و اما مقتضای احوال است که بعد از هر احوال در بعضی احوال

[illegible]

٧١٨

[illegible]

لاعن) برگاه در حرکت اول استیجاب خوانند بعد از آن تذکره فتنه را بخوانند و هر چه است حمد و مکرره بنا بر دو مرتبه کرده و هر چه سوره یا آیه در نماز بر گویند که
ساز بر زاده و فتنه ندانم است (۵۰) سجده کرده و صد مرتبه فتنه را در ظهر از روز جمعه بخواند و در چنین روز جمعه کمره فتنه بخواند (۵۱) کرده است
کرده است ترک قرأت ترجمه در جمع فرضی روزه (۵۲) کرده است قرأت و تجدید یک نفس (۵۳) جایز است گزاردن نماز از پیش و صبحی و اگر کردن نماز از پیش
(۵۴) سبب ایستادن جمعه در روز جمعه برگاه سهراب و در جمعه و صد فتنه بخواند (۵۵) سوره نین را در روز آفرین است جایز است برگاه
در حرکت (۵۶) برگاه در انداختن خاستن نغمه بخواند و هر کس که در زمین چیزی بر دارد یا جوهر در دست او که در آن که قرار گرفت بخواند و در دست
هم در حلقه نایب (۵۷) برگاه به خنده در حال قرأت حرکت کرد خوب است هر روز ایستاده آید

19

[illegible]

(۵۸) مرا که کند کرد و در صحنه پاک که عین دار که از ۱۰۰ ده کینه دارد که به سخن بود ای کشف (۵۹) خسته مرا که کند در و کوه که بعضی در و آن در آن در آن در وقت و شب و برادر صحنه آن معلوم ایاده نماند هم نیست و مرا که آن معلوم شد اماره نماند

میرزا رفیع

[illegible][illegible][illegible]

(72)

[illegible][illegible][illegible]

